

LEVEN NA SYDNEY

Ze zijn nu allemaal wel zo'n beetje terug... Zelfs de meest avontuurlijke "backpacker" onder de Sydney-gangers heeft zijn thuisbasis weer bereikt. Tenslotte sloten zij met een grote viering hun Wereldjongerendagen al op 20 juli af. Sommige van de WJD-gangers zijn daarom weer praktisch twee maanden bezig met hun leven "na Sydney". Is er leven na Sydney? En hoe ziet dat er uit?

De meest ervaren onder de WJD-gangers weten het ondertussen: de jongerendagen zijn zo speciaal, da's niet te vergelijken met "thuis". Het risico van een flinke terugslag, zeg maar kater, ligt op de loer. Fieke van der Meer uit Hazerswoude kan er over meepraten. 'Het is moeilijk als je terugkomt. In het begin kon ik niet slapen, gewoon, van het alleen zijn, al die leuke mensen die er niet meer waren, waarmee je je geloof kon delen, één familie was.' Carlo Kester uit Poeldijk heeft dezelfde ervaring. 'Het was zo iets geweldigs, de WJD. Ik vond het jammer dat ik thuis was. Daar was het een feest, altijd mensen om je heen, nu kom je thuis op jezelf, dat is tegenvallend. Ik heb veel emailadressen uitgewisseld dus je kunt contact houden. Maar soms krijg ik toch de kriebels, dan wil ik terug.'

Slim
Deborah Opstal (27) heeft 'per direct' haar leven weer opgepikt. 'Je weet wel, het druk-druk-druk.' Deborah is een veteraan onder de WJD-gangers; Sydney was haar vierde keer. 'Je gaat steeds sneller over tot de orde van de dag.' Maar toch: 'Ik probeer dezer dagen wat regelmatig naar de kerk

te gaan. In mijn dagelijks leven probeer ik momentjes in te bouwen voor gebed.' Als veteraan weet je dat het neerkomt op vasthoudendheid en slim zijn. Een structuurtje om geregeld "een moment met God" te zoeken helpt. 'Elke avond probeer ik even te lezen in het boek van Marc-Robin (Hoogland- red. Zijn boek "Aandacht voor de bron" werd cadeaugedaan aan alle Nederlandse WJD-gangers).' Soms zet Deborah een sleutelwoord uit de dagelijkse bijbelteksten/gebeden uit het boek, in haar agenda. 'Zo houdt je het ook gedurende de dag het lijntje vast. Het is me bijna elke dag gelukt om in het boek te lezen. Dat is eigenlijk langer dan dat ik van mezelf ken. Dat is leuk om te merken.' Deborah is nu op zoek naar een jongerengroep. Het zal zoeken zijn in Zoetermeer en Delft, want in Benthuizen, waar zij woont, ontbreekt zo'n groep. 'De groep die we hadden valt uit elkaar, mensen gaan studeren... Ik ga bewust op zoek, kijken in welke groep ik me prettig voel.' Carlo zet zijn kaarten op het contact houden met de Sydney-gangers. 'Op zaterdagavond 4 oktober nodig ik een groep uit, vrienden van Sydney. Dan doen we 's zondags een Australisch ontbijt en gaan naar Utrecht.' Daar is dan de landelijke terugkomviering / reünie in de kerk van Gerardus Majella (Vleutenseweg). Carlo was samen met enkele andere jongeren van zijn deelgroep in Sydney, al te gast bij Stephan Kuik (39), pastor in de drie parochies van Rijswijk, Leischendam en Voorburg. 'We hebben met onze deelgroep heel wat beleefd, echte geloofsgesprekken gehad. Nu ging het vooral om foto's kijken. Ik heb zelf een album laten maken bij Dixons, vond dat al heel leuk, maar een van de jongeren heeft

een dvd gemaakt, met muziek en foto's, dat was geweldig.'

Harde actie

Maar het leven bestaat niet alleen uit terugkijken en terugverlangen. Als ware Nederlanders, vinden de jongeren dat er ook gewerkt moet worden. Carlo krijgt het druk met de terugkomvieringen waar hij zijn verhaal gaat vertellen. 'In onze HGMP (Hoek van Holland-'s-Gravenzande-Monster-Poeldijk, red.)-parochie vertel ik met de vier andere jongeren die in Sydney waren, onze ervaring.' Dat gebeurt op 21 september in 's-Gravenzande, op 28 september in Poeldijk en op 18 oktober in Monster. 'Met de pastoor is afgesproken dat we er niet een echte terugkomviering maken, zoals in Wateringen, waar de grootste groep Westlanders op 20 september een viering verzorgt. Wij gebruiken tijdens de preek wel ondersteunenden beelden op een Powerpoint.' In Everdingen vertelden twee jongeren op 14 september hun ervaring. Pastoraal werker Lâm Thê Nguyễn moet met hen (Frank en Karin) nog een afspraak maken om ook in Vianen, in de andere kerk in het parochiële samenwerkingsverband LEV, de mensen te laten weten hoe het voor hen in Sydney in geweest. Lâm wil in zijn parochie proberen de 'doodgebloede' jongerengroep weer nieuw leven in te blazen. In Sydney heeft hij daarvoor voldoende vertrouwen getankt. 'Jongeren zijn op zoek naar spiritualiteit en kerk. Met de oude vormen lukt het niet meer, aan ons om nieuwe te vinden.' Volgens Lâm is dat niet alleen zijn werk, 'maar ook van de vrijwilligers en ook van de bisschop. Jongeren willen enthousiaste mensen ervaren, mensen die authentiek zijn. En jongeren willen worden begrepen en serieus genomen worden.' Klagen, zoals volgens Lâm her en der nog wel eens wordt gedaan ('waarom zie je nooit jongeren?') is daarom niet nodig – en onvruchtbaar. 'Houdt moed, het kan veranderen', zo is de ervaring die Lâm vanuit Sydney heeft meegenomen. Op naar Madrid dus. Stephan Kuik ziet het helemaal zitten. 'Madrid vraagt nu al aandacht. Ik wil dat als clusterpro-

ject in mijn drie parochies oppakken.' Dat is niet alleen werk voor Stephan en de jongeren in de parochie, maar van ieder. 'Ik wil in de parochies een werkgroep oprichten van jongeren en ouderen die daar werk van gaat maken.' Hij wil ook bij regionale ontmoetingen van pastores "Madrid" aanroeren. 'Laten we de samenwerking zoeken, het is een kans voor parochies', zo wil hij zijn collega's overbrengen. Wat Stephan "meeneemt" van Sydney is 'positivisme en opgewektheid.' Een groot vertrouwen in de toekomst van de kerk. Ik heb in Sydney de jonge kerk beleefd, en dat inspireert.' Zo laveren Sydney-gangers tussen nostalgie, activisme en gewoon goed verder gaan met het leven. Voor Fieke betekende de WJD een echte verandering. 'Ik ben me zo veel bewuster geworden van mijn leven, mijn geloof. 'Wil je doorgaan om met God te leven?', dat was naar eigen zeggen de vraag waar ze zich bij terugkomst voor gesteld vond, en waar ze 'ja' op zei. Op een manier zoals ze dat voorheen nog nooit had gedaan. Twee gebeurtenissen sprongen er wat de 18-jarige eerstejaars Rechten betreft, bovenuit. "De uitbeelding van de kruisweg van Jezus. Dat was ongelofelijk indrukwekkend. Ik had traantjes in mijn ogen.' Het tweede "highlight". 'Mijn eerste biecht... Voor mij was dat ouderwets, biechten. Maar ik besepte dat het christelijk geloof dat helemaal niet heeft achtergelaten. Niet iedere week met steeds hetzelfde verhaal, maar als er echt iets speelt in je leven...' Het was belangrijk, zegt Fieke. 'Een goeie actie. Het betekende veel voor me, je zegt dan toch ja, ik wil helemaal voor God leven.' De reis naar Sydney was voor Fieke extra bijzonder, omdat ze er een vriend – 'ja, verkering' – aan overhield. 'Dat helpt wel, om Sydney aanwezig te blijven houden, er vaak aan terug te denken. Ik zit echt in een "upfase" van mijn geloof. Mijn moeder zei het van de week nog: wauw, je bent echt veranderd. Op een positieve manier. Ook al heb ik geen zin om te helpen bijvoorbeeld, dan doe ik het nu toch.'

TED KONINGS

